

kan sige, at denne Forkastelse gjælder kun for nærværende Tid, men det gjælder om ethvert Lovforslag, som forkastes. Det gjælder kun for nærværende Sæssion, og der er Intet, som hindrer Regjeringen i at bringe samme Sag igjen paa Bane i næste Rigsdags-sæssion. Men jeg troer dog, at en Forkastelse under nærværende Omstændigheder vil gjælde for en længere Fremtid; thi de Grunde, som i alt Fald maatte forekomme Regjeringen at have været bestemmende for en saadan Forkastelse, vilde upaatvileligt være af den Bægt, at Regjeringen, med al Bestræbelse for ikke at lade sig afficere af denne Forkastelse, dog kun meget nødig og ikke uden paatrængende Nødvendighed igjen vilde komme frem med et saadant Forslag. Man har vel henvist Regjeringen som Trost til de aarlige Finantslove eller i alt Fald, da denne Udvei maa erkjendes ikke at være af særdeles Brugbarhed, til specielle Love for de paagjældende Embedsmænd. Den ærede Ordfører har soiet til, at hvis Regjeringen ikke benyttede denne Hensigtstilling, vilde han ikke føle noget Ansvar paahvile sig; thi han var sig bevidst at ville med Redebonhed gaae ind paa saadanne Forslag, naar han fandt dem grundede, ligesom det ingenlunde var Meningen derved at afvise den hele Sag. Dertil maa jeg dog tillade mig at bemærke, at naar Regjeringen engang har udtalt om en saadan Hensigtstilling, at den ikke troer, ifølge de Erfaringer den allerede har erhvervet sig om Hensigtsmæssigheden af at betrage den anviste Bane, deri at kunne see en nyttig Udvei, saa kan jeg, tilstaaer jeg, ikke troe, at det skulde blive en bedre Udvei, derved, at Hensigtstillingen gjentages, eller at den Tilbøielighed, som den ærede Ordfører for sit personlige Bedkommende har udtalt, i saa Henseende at staae Regjeringen bi — hvad jeg aldrig har næret Tvivl om — kan give nogensomhelst Garanti for, at den vil blive udstrakt til Fleertallet af begge Things Medlemmer. Mine Tvivl om denne Udveis Hensigtsmæssighed have været grundede paa den Dpfattelse, jeg

har tilegnet mig angaaende den Slags Sagers Modtagelse og Behandling paa Rigsdagen, og med al Redebonhed til at erkjende, at jeg i saa Henseende naturligtviis kan have taget Feil, kan jeg idetmindste for Diebliffet ikke frasælde denne Ansæelse; og det forekommer mig heller ikke, at der har været fremsat saa kraftige Grunde, at de skulde kunne bevæge mig til at betrage denne Wei, uden at lade mig affrække af de Banffeligheder, som ere forbundne med at opnaae Noget ad de personlige Lovforslags Wei.

Ordføreren: Jeg vilde ikke gjerne vidtløstiggjøre Discussionen, men jeg maa dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, om der ikke er en Misforstaaelse tilstede, naar den høitærede Finantsminister finder, at det, som var passeret under denne Sags anden Behandling, hvilket jeg anførte som talende for min Mening, nemlig at et Regulativ burde have medfulgt, snarere skulde have talt imod mig end for mig, idet det nemlig maatte ansees som et Fortrin ved dette Lovudkast, at der ikke var blevet gjort flere Indvendinger. Jeg troer, at dette er en Misforstaaelse. Jeg har maafee ikke udtrykt mig tydeligt nok. Min Mening var, at naar der i Lovudkastet kun er enkelte Specialiteter, der kunne komme under Forhandling og Bedømmelse, og der netop ved disse enkelte Embedsstillinger savnes Dplysninger, eller der kunde være Anledning til en forskjellig Dpfattelse med Hensyn til dem, da synes dette mig at tale meget for, at der iblandt den store Mængde af andre Embeder, der indbefattes under Lovudkastet, men ikke specielt ere nævnte, ogsaa maa kunne findes en heel Deel, med Hensyn til hvilke det høitærede Thing, naar Sagen var under Drøftelse efter et Regulativ, kunde finde Anledning til enten at foretage en Forhøielse eller en Nedsættelse af Sagen. Det forekommer mig, at det er en Grund, som taler for, at en Lønningslov uden Regulativ ikke vel burde fremkomme, og at det ikke er en Grund, der taler for, at Lovudkastet i og for sig er godt.